

τινας μῆνας, κάλλιστον δὲ τεκμήριον τῆς ἐν τῷ σκοπέλῳ διαμονῆς του ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ μικροῦ ἐκκλησιδίου τέσσαρες ὠραῖαι ἐλαιογραφίαι, τὰς ὁποίας ἀπέστειλεν ἐκ Ζακύνθου, ἐπανελθὼν ἐκεῖσε μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του. Ἐκ τῶν εἰσαγγελλομένων ἐκείνων γραφῶν ὁ *Μυστικὸς Δείπνος*, ὅλως διάφορον ἔχων τὴν διάθεσιν τοῦ ἐν τῇ Μονῇ τῆς Πλατυτέρας ὑπάρχοντος, διακρίνεται τῶν λοιπῶν διὰ τε τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν χάριν τοῦ διαγράμματος, προσέτι δὲ καὶ διὰ τὸ εὐχρουν καὶ τὸ ἀπονον τῆς κατεργασίας, ὅπερ ἦτο ἐν τῶν προτερημάτων τῆς τοῦ Καντούνη τέχνης. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων ἀενάως πληττόμενον ἐκεῖνον βράχον, ἐξίσταται εὐρίσκων ἀπροσδοκῆτως τοιαῦτα ὠραῖα ἔργα ἐν τοιαύτῃ μακρᾷ τοῦ λοιποῦ κόσμου ἐρημίᾳ καὶ ἀπομονώσει¹.

Ὁ Καντούνης ἀπέθωσε τῷ 1834 ἀφῆσας πληθὺν μαθητῶν κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ κ. Δεβιάζην², οἵτινες ὅμως δὲν ἀνεδείχθησαν, ὡς φαίνεται, ἄξιοι τοῦ διδασκάλου των. Εἰς Ζακύνθου Ζωγράφος, ὁ Ἀντώνιος Ρίφιος, εἶνε μόνος γνωστός εἰς ἡμᾶς ὡς συνεχίσας τὴν τέχνην τοῦ Κουτούζη καὶ Καντούνη. Τὰ ἔργα τούτου εἶνε αἱ ἐν τῷ τέμπλῳ γραφαὶ τῆς Παναγίας τοῦ *Δραπάνου* ἐν Κερκελληνίᾳ, τινὲς τῶν ὁποίων εἶνε ἀντιγραφαί, καὶ ἄλλαι ἀπομιμήσεις τῶν προγενεστέρων Ζακυνθίων Ζωγράφων. Ἄλλος γνωστός πᾶσι τοῖς ἐν Ἀθήναις, εἶνε ὁ Ζωγράφος, εὐθυμὸς καὶ εὐτράπελος Ζωγράφος Διονύσιος Τσόκος. Οὗτος, ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις μετῆρχετο τὴν τέχνην του καὶ ἀπῆλαυσεν ἰκανὴν φήμην ὡς προσωπογράφος. Ἀτυχῶς ὁ χρωματισμὸς αὐτοῦ ἀπέκλινε πρὸς τὸ κερᾶμιον, τὸ δὲ χειρίστον, μετὰ πάροδον ὀλίγων ἐτῶν ἢ ἀνθηρότης αὐτοῦ διεσθῆναι ἐνεκα τῆς καταπόνου κατεργασίας. Ὁ Τσόκος περιωρίζετο εἰς προσωπογραφίας μέχρι τῆς ὀσφύος μόνον, ἐζωγράφησε δὲ καὶ τινὰς μικροὺς πίνακας κατὰ παραγγελίαν τοῦ τότε ἀγγλοῦ πρέσβειος Οὐάις, ἐν οἷς παρίσταντο θρησκευτικαὶ τινες τελεταὶ τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας. Οἱ δύο οὗτοι ζωγράφοι, εἰ καὶ ἀγνωστοὶ ἐὰν εἶνε ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Καντούνη, ὑπῆρξαν ὅμως ὀπαδοὶ τῆς Σχολῆς τῶν Πελοποννησίων Δοξαράδων, καὶ οἱ τελευταῖοι ἐν Ζακύνθῳ ἀντιπρόσωποι αὐτῆς.

ΓΕΡ. Ε. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ἈΝΑ ΤΟΝ ἘΛΙΚΩΝΑ³

ΒΑΛΛΙΣΜΑΤΑ

Ἴδου καὶ τὸ τοῦ Κούντε φὸν Κάουφουγγεν βάλλισμα, εἰς τοὺς αὐτοὺς περίπου ἀνῆκον χρόνους.

Θὰ ποῦμ' ἕνα μικρὸ καλὸ τραγοῦδι,
ποῦ 'ς τῇ Πλαϊσνερλάνδη ἔχει γένειν,
ὅταν 'ς τῇ γῶρᾳ ποῦ ὁ καιρὸς εἶχε ταράξει,

¹ Βλέπε «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» ὅπου ἀναφέρομεν πλείοτερα περὶ Καντούνη.

² Ἴδε περιοδικὸν «Ἀπόλλωνα», Ζακύνθου.

³ Τέλος. Ἴδε σελ. 188.

τὰ πριγκιπόπουλα ὁ κλέφτης εἶχ' ἀραξέει,
αὐτὸς ὁ Κούντε φὸν Κάουφουγγεν,
ναὶ Κάουφουγγεν.

Ἄετὸς 'ς τὸ βράχο γτίζει τῇ φωλιά του,
καλὴ φωλιά, καὶ μέσα τὰ μικρὰ του.
Μὰ μιά φορά καθὼς ἐβγαίν' ἔξω λιγάκι,
τοῦ κλέφτει τὰ παιδιὰ του ἕνα γεράκι
καὶ ἀδειανὴ εὐρέθη' ἡ φωλιά του,
ναὶ ἡ φωλιά του.

Ὅπου γεράκι κάθεται πάνω 'ς τὴν στέγη,
ἐκεῖ μικρὰ πουλάκια δὲν φτουροῦνε.
Ἐκάμαν ἀνοήτους τρόπους καὶ μεγάλους!
Ποῖός πριγκίπας μπιστεύεται: τόσον 'ς τοὺς ἄλλους.
Συχνὰ πληρώνει ὁ ἴδιος ὁ ἀφέντης,
ναὶ ὁ ἀφέντης.

Ἄλτενθουργ σύ, καλὴ, ὠραία πόλι,
δὲν ἔπρεπε νὰ μπιστευθῆς 'ς ἐκείνους:
Οἱ αὐλικὸι ἐνῶ γαρεύουν μέσ' 'ς τὴν σάλας,
ἦρθεν ὁ Κούντε με στύλους καὶ με σάλας,
κ' ἐπῆρε τὰ μικρὰ τὰ πριγκιπάκια,
ναὶ πριγκιπάκια!

Τί σ' ἔχει πιάσει, Κούντση, δυσαρέσκεια,
καὶ ἀναίθαίνεις μέσα 'ς τὸ παλάτι
καὶ παίρνεις τ' αὐθεντάκια, σύ, ἐρημίτη.
ἐκεῖ ποῦ ὁ δούκας ἔλειπ' ἀπ' τὸ σπίτι;
ναὶ ἀπ' τὸ σπίτι;

Αὐτὸ κοντὰ ἔτσι δὲ σὰν ἕνα θάμα,
ἡ γῶρα ὅλη ἐκινήθη.
Τί ἄνθρωποι γυρνοῦν 'ς τὴν στρατὰ 'ς κάθε μέρος,
τοὺς κλέφτες ὅλοι κυνηγοῦν πολὺ ἐγκαίρως,
τρέχουν, γυρνοῦν καὶ πάλι τρέχουν,
ναὶ πάλι τρέχουν.

Ἐκεῖ τὸν Κούντε 'ς τὸ δάσος μέσα τὸν ἐπίσταν,
προυνέλες ἦλθ' αὐτοῦ νὰ φάγη.
Ἄν βιάζονταν ἔξω ἀπ' τὴν γῶρα νὰ περάσῃ,
οἱ καρπούκρινες δὲν ἤθελον τὸν πιάσει,
ἂν ἤξευρε μονάχα νὰ προσέχη,
ναὶ νὰ προσέχη.

Μὰ τοῦ ἐκάμαν ὅλοι τοὺς γερὸ κυνηγί,
τοῦ Κούντε καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους.
Ἦ τοῦ Γκρούνχαϊν τὸ γοῦμενο πᾶν καὶ τὸν δίνουν,
καὶ ἀπ' αὐτοῦ 'ς τὸ Τσβίχου τὸν διευθύνουν,
τὸν ἔχουνε κουλάει ἀπὸ τὸ ξύλα
ναὶ ἀπὸ τὸ ξύλα!

Ἐπέσαν ἀπὸ τοὺς λαίμους πολλὰ κεφάλια,
κανεῖς ἀπ' ὅσους εἶχαν πιάσει,
δὲν γλύτωσε νὰ βγῆ μετὰ τὸ σωστὸ κορμί του,
σπαθί, τραγὸς, σχοινιά ἦτον ἡ ἀμειβή του
τοὺς εἶδα ὅλους κρεμασμένους,
ναὶ κρεμασμένους!

Ἔτσι αὐτὸς ποῦ 'ς τὴν ἀρχὴν του ἀντιστέκει
μ' ἀνόητο καὶ ἄμυαλο κεφάλι
τὸν Κούντε καθέναν γιὰ παραδειγμὰ του ἄς βάλῃ,
'ς τὸ Φράϊβεργ Ζαρόνει ἀκόμη ἕνα κεφάλι,
παραδειγμὰ τὸ παίρνει πᾶσα ἕνας,
ναὶ πᾶσα ἕνας.

Πρὶν ἢ παραθέσωμεν βαλλίσματα ἐκ τῶν κλασικῶν ποιητῶν τῆς Γερμανίας, ἀνάγκη νὰ εἰπωμέν τινα περὶ τοῦ βαλλίσματος τοῦ Γκαίτε: «Erlenkönig». Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχεν εἰσαγάγει εἰς τὴν

γερμανικὴν φιλολογίαν πρῶτος ὁ Χέρδερ, μεταφράσας τὸ δανικὸν «Erlkonga Doter» διὰ τοῦ «Erlkoenig Tochter». Ὁ Γκαίτε σχετίσας τὸ πρῶτον συνθετικὸν μέρος τῆς λέξεως πρὸς τὸ Erle=σκλήθρος ἐπέγραψε τὸ βάλλισμά του «Erlkoenig». Ἐκ τῶν ἡμετέρων πολλοὶ μετέφρασαν τὸ ποίημα τοῦτο τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ, ἀλλ' οἱ μὲν τὸ ἐπέγραψαν «Βουρκόλακα» οἱ δὲ «Ἐξωτικόν» οἱ δὲ δὲν ἤξεύρω τί ἀκόμη. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ τίτλος οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν σκλήθρον ἢ πρὸς ἄλλο τι κακοποιὸν τῆς συγχρόνου ἡμῶν μυθολογίας πλάσμα. Ἡ δανικὴ λέξις erle σημαίνει τοῦθ' ὅπερ οἱ Γερμανοὶ ὀνομάζουσιν elfe. Elfe ὁμῶς ἐν τῇ γερμανικῇ μυθολογίᾳ εἶνε λευκὰ δαιμόνια κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς ἄλλα μαῦρα, τοὺς Gomergeren. Ὅσα κακοποιοὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶνε οἱ τελευταῖοι, δι' ὃ καὶ ὀνομάσθησαν μαῦροι, τόσα ἀγαθοποιοὶ ἐπιδείκνυνται οἱ πρῶτοι δι' ὃ καὶ λευκοὶ ἀπεκλήθησαν. Μόνον ἐλάττωμά των εἶνε ὅτι τὸ κωνοειδές αὐτῶν σῶμα εἶνε τόσα κακοσηματίστον ὅσα ἀνεπτυγμένη τυγχάνει παρ' αὐτοῖς ἡ φιλοκαλία. Ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἐποτρυνόμενοι κλέπτουσι τὰ καλλίμορφα τῶν ἀνθρώπων τέκνα καὶ ἐγκλείοντες αὐτὰ ἐντὸς τῶν πλήρων χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων ὑπογείων αὐτῶν κατοικιῶν, τὰ περιποιῶνται μετὰ τῆς μεγίστης στοργῆς καὶ συμπαιθείας. Μόνον ἐὰν τύχη νὰ μὴ δυνηθῶν νὰ κλέψουν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης των, μόνον τότε νεμεσοῦντες κατὰ τῶν ὑπερευτυχούντων γονέων του τὸ θανατώνουσι. Κατὰ συνέπειαν ὁ «Elfenkoenig» πρέπει νὰ μεταφρασθῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διὰ λέξεως ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὴν τῆς γερμανικῆς μυθολογίας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Elfe προέρχεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ albus, ἧτοι λευκός, τὸ δὲ albus τοῦτο εἶνε ἕτερος τύπος τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφός ὅπερ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Ἡσύχιον καὶ τὸν Σουΐδαν σημαίνει τὸ λευκός, διὰ τοῦτο ὀρθὸν ἐνομίσχμεν νὰ μεταφράσωμεν τὸν Elfenkoenig μὲ τὸ Ἄλφος.

Ποῖος λάμνει ἔτσι ξώρας
'ς τὰ σκότη, 'ς τ' ἀγριοκαίρι;
Καθάλα εἶν' ὁ πατέρας,
τὸ τέκνο του 'ς τὸ χέρι.

'Σ τὰ χέρια μὲ φροντίδα
τ' ἀγόρι του βαστάξ,
γερά τῶχει πιασμένο,
θεομὰ τὸ κρατᾷ.

Τὴν ὄψι σου, υἱέ μου,
σκιασμένο τί σκεπάξεις,
Τὸν Ἄλφο πατέρα,
ἐσὺ δὲν τὸν κυττάξεις;

Τὸν Ἄλφο μὲ κορώνα,
μ' ὀλόμαυρη νουρά;
Νεφέλη εἶνε, παιδί μου,
ἀγνοῦ εἶνε σειρά!

Καλό μου, παιδάκι,
μαζί μου ἔλα ὀπίσου,
πανώρια παιχνίδια
θὰ παίζω ἐγὼ μαζί σου.

Στὴν ὄγθη εἶνε τ' ἄνθη
θωριές καὶ δροσιές,
ἡ μάνα μου σοῦ ἔχει
χρυσῆς φορεσιές.

Πατέρα, πατέρα,
τ' αὐτί σου δὲν πεικάζει
μὲ λόγια σθυσμένα
ὁ Ἄλφος τί μὲ τάζει;

Μερώσου, ξεννοιάσου,
ἀγέρας σφυρᾷ,
καὶ τρίζουν παιδί μου,
τὰ φύλλα ξερά.

Θές ν' ἄρθης μαζί μου,
χαιτωμένο ἀγόρι.
Σ' ἐννοιάζονται ὄραία
ἢ κάθε μιά μου κόρη.

Οἱ κόρες μου παίρνουν
τῆς νύχτας τὸν χορό.
Κουνιοῦν, τραγουδοῦνε,
σὲ πᾶν 'ς τὸ φτερό.

Καὶ δὲν τὲς κυττάξεις,
πατέρα μου, πατέρα,
τὲς κόρες τοῦ Ἄλφου
'ς τὰ σκοτεινὰ κειτέρα;

Παιδάκι μου, παιδί μου,
τὸ βλέπω καὶ καλά:
Ἰτίες λευκοδεύχουν
μὲ φύλλα ἀσπρουλά.

Σὲ ἀγαπῶ, μ' ἀνάφτου
ἢ ὀμορφιές σου, ἀγόρι!
Μὲ τὸ καλὸ δὲν θέλεις,
σὲ παίρνω μὲ τὸ ζόρι!

Πατέρα! Πατέρα!
μὲ πιάνει τώρα, νά!
Ἄχ! μ' ἔκαμ' ὁ Ἄλφος
κακὸ ποῦ πονᾷ!

Φρικιάζεται ὁ πατέρας,
τὸν ἵπο ὄρμα καὶ βιάζει.
Τὸ τέκνο ποῦ βογγάει
'ς τ' ἀγκάλια του βαστάζει.

Μὲ βία μόλις φθάνει
'ς τὸ σπίτι τὸ πικρό.
'Σ τὴν ἀγκάλια του κείται
τ' ἀγόρι τὸ νεκρό!

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἄϊνε πεποιημένων βαλλισμῶ-
των τὸ ἄριστον ὀμολογουμένως εἶνε ἡ Λωρελάυ:

Δὲν ξεύρω αὐτὴ μου ἢ λύπη τί σημαίνει,
καὶ μ' ἔχει τόσο, τόσο θλιβερό!
'Απὸ τὸν νοῦ μου μέσα δὲν ἐθγαίνει
μιά ἱστορία ἀπ' τὸν καλὸ καϊρό.

Ψυχρὸ φυσᾷ τ' ἀγέρι καὶ βραδυάζει,
ὁ Ρῆνος σιγανὰ κατακυλᾷ,
'ς τὲς φωταυγές τοῦ ἡλίου, ποῦ πλαγιαίνει,
τοῦ ὄρου ἢ κορφῆ σπιθοβολᾷ.

Θαυμάσια αὐτοῦ 'ς τὴν κορυφὴ τὴν ἴδια,
κάθεται ἢ πὶ ὄραία ἢ κοπελιά,
ἀστράφτουν τὰ χρυσᾷ τῆς τὰ στολίδια,
χτενίζει τὰ χρυσᾷ τῆς τὰ μαλλιά.

Μ' ὀλόγρυσσο γτενάκι τὰ γτενίξει
καὶ τραγουδάει ἕνα σκοπὸ ἢ ξανθὴ :
Ἵ τούς θαυμαστοὺς τοὺς ἤχους ποῦ σκορπίζει
δὲν εἶνε νοὺς ποῦ νὰ μὴ μαγευθῆ.

Τὸν ναύτη 'ς τὴ βαρκούλα τὸν ἀρπάζει
λαχτάρα ποῦ σαλεύει τὰ μυαλά.
Τοὺς βράχους ποῦ προβάλλουν δὲν κυττάζει,
ἀπάνω μόνο βλέπει 'ς τ' ἀψηλά.

Φοβοῦμαι πῶς τὸ κῦμα θενὰ φάη
καὶ ναύτη καὶ βαρκούλα τώρα δά :
Ἄχ ! ὄλ' αὐτὰ τὰ κάμν' ἢ Λαρελάδ
μὲ τὸ γλυκὸ σκοπὸ ποῦ τραγουδᾷ.

Ἄγνωμοσύνη θὰ ἦτο ἂν ἐκλείομεν τὴν μελέτην
ταύτην χωρὶς ν' ἀποδώσωμεν δίκαιον εἰς τὸν Οὐ-
λανδ, ὁ ὁποῖος ἐποίησε πολλὰ καὶ περικαλλῆ βελ-
λίσματα. Παράδειγμα τῆς συγκινητικῆς του τέχνης
ἔστω τὸ ἐπόμενον :

Πές μου τὸ εἶδες τὸ παλάτι, ποῦναι
ψηλὸ παλάτι 'ς τὴν ἀρογιαλιά ;
Τὰ νέφη ἀπ' ἐπάνω του περνοῦνε
χρυσοβαμμένα καὶ τρανταφυλιά.

Θαρρεῖς νὰ σκύψῃ 'ς τὸν καθρέφτη θέλει,
'ς τὰ χρυσταλλένια τοῦ γιαιλοῦ νερά.
Θαρρεῖς τραδιάει νὰ φθάσῃ τὴν νεφέλη,
ποῦ τὴν χρυσώνει ἢ δύσι ἢ φλογερά.

Τὸ εἶδα ναί, ὄλο ὁμορφιά καὶ χάρι.
τὸ ἀψηλὸ παλάτι 'ς τὸ γιαιλό.
Ἄπανωθὸ του τ' ἀργυρὸ φεγγάρι,
τριγύρω του ἕνα σύννεφο θολό.

Ἄκουσες τὸν ἀέρ' αὐτοῦ νὰ ψάλλῃ,
τὸ κῦμα, ποῦ σαλεύει δροσερό ;
Ἄκουσες ἀπ' τὴ σάλα τὴ μεγάλη
παιχνίδια καὶ τραγοῦδι γιορτερό ;

Οἱ ἄνεμοι κοιμόντανε 'ς τὰ ἀνώγεια,
τὰ κύματα χαμαὶ 'ς τὴν ἀμουδιά.
Ἄκουσα ἀπὸ τὴ σάλα φωιολόγια,
ποῦ μὲ ἔρραγίσαν τὴν φτωγὴ καρδιά.

Τὸν βασιλιὰ τὸν εἶδες νὰ γυρίζῃ
μὲ τὴν βασιλισσά του τὴν κυρά,
τὸν κόκκινο μανδύα ν' ἀνεμίξῃ,
καὶ τὴν χρυσὴ κορώνα νὰ φορᾷ :

Δὲν εἶδες πῶς συνώδευαν μιὰ νέα,
μὲ γλυκερὴ χαρὰ μιὰ κοπελιά,
ὡσὰν τὸν ἥλιο λαμπερὴ καὶ ὠραία,
μὲ τὰ χρυσᾶ, τ' ἀστραφτερά μαλλιά :

Τοὺς εἶδον τοὺς γονιούς. Τὸ μέτωπό τους
δὲν τὸ ἔστεφε ἢ κορώνα φωτεινά.
Ἵ τὰ μαῦρα βουτημένον ἦταν οἱ δύο τους,
τὴν κόρη — δὲν τὴν εἶδαν οὐθενά !

Ἄξιοθαύμαστος δὲ εἶνε ὁ Οὐλανδ διότι αὐτὸς
μετήγαγε τὸ βάλλισμα εἰς τὴν μουσικὴν. Ὅστις
ἐπιθυμῆ βαλλιστικὴν ποίησιν ὀλιγολογωτέραν ἀπὸ
τὸ ἐπόμενον Ὀνειρον ἄς ὑπάγῃ νὰ ἀκούσῃ μουσικὰ
βαλλίσματα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν
ὑπάρχουσιν εἰς τὴν πατρίδα μας.

Μέσ' 'ς τὸν πανώριο κῆπο περπατοῦνε
δύο, ποῦ κρυφογαπισοῦντ' ἀπὸ καιρό.
Ἔτσι γλωμοὶ καὶ ἀρρωστημένοι ποῦναι,
καθῆσανε σὲ μέρος ἀνοηρό.

Φιλήθηκαν 'ς τὰ μάγουλα οἱ καῦμένοι,
φιλήθηκαν 'ς τὸ στόμα, ὄλο φωτιά,
εἰμείνανε σφιγτὰ ἀγκαλιασμένοι,
ξανάνιωσαν, δὲν ἔχουν ἀρρωστία.

Δυὸ δυνατὰ κουδοῦνια κουδονίζουν.
Ἔσθυσθη τ' ὄνειρό τους ἔδεκεῖ :
Τὴν νέα μέσ' 'ς τὸ μοναστήρι γτίζουν,
τὸν νέο 'ς τὴ βαθεῖα τὴ φυλακὴ !

Καὶ τώρα, ἀναγνώσταί μου καὶ ἀναγνώστριαι,
ἕνα λόγον, ἢ μᾶλλον ἕνα ἐπίλογον. Τινὲς ἐξ ὑμῶν
μορφαῖετε διότι, ἐνῶ σᾶς ἔταξα ἀδάμαντας καὶ
μαργαρίτας σᾶς ἐφίλεψα μὲ στίχους, στίχους, στί-
χους. Μὲ συγχωρεῖτε ! Οἱ στίχοι τοὺς ὁποῖους σᾶς
παρέθεσα εἶναι ἀδάμαντες καὶ μαργαρίται τιμαλ-
φέστατοι, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πλουτίζουν καὶ κο-
σμοῦν τὰ στήθη καὶ τὰς κεφαλὰς ὄχι ἀπ' ἔξω ἀλλ'
ἀπὸ μέσα.

Κατὰ Μάρτιον 1893.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΙ
ΛΑΤΙΝΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΕΡΙΦΟΥ

Α'

Ἄντωνιος Ἰουστινιάνι.

Κατήγετο ἐκ τῆς μεγάλῃς ἐκείνης τῶν Ἰουστινιάνι
οἰκογενείας ἣτις διετέλεσε κυρίαρχος τῆς νήσου Χίου.
Ἐγεννήθη ἐν Νάξῳ τῇ 13 Ἰουνίου 1663. Ἀφοῦ διηλ-
θεν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τὰ δεκαπέντε ἔτη τῆς ἡλικίας
του, παρέλαβεν αὐτὸν ὁ πατήρ του Ἰωάννης καὶ ἔφερεν
εἰς Γενεύην ὅπου τὸν ἐνέγραψε, τῇ 16 Αὐγούστου
1681, εἰς τὴν Χρυσὴν Βίβλον τῆς δημοκρατίας
ἐκείνης. Ἐκείθεν μετέβη εἰς Ρώμην ὅπου ἐσπούδασε
τὰ ἱερά μαθήματα ὡς ὑπότροφος ἐν τῷ τοῦ Οὐρβανοῦ
κολλεγίῳ. Περαιτώσας τὰς σπουδὰς του ἐχειροτονήθη
ἱερεὺς καὶ κατόπιν διωρίσθη ἀποστολικὸς τοποτηρητῆς
εἰς Σμύρνην. Περὶ δὲ τὸ ἔτος 1694 ἐξελέγη Ἐπί-
σκοπος Σύρου (Codex seu Registrum κ.τ.λ. An-
tonio Iustiniano archiepiscopo Naxopariensis,
χειρόγρ. σελ. 1 καὶ 2), καὶ τῇ 17 Ἰουλίου τοῦ 1698
διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ ΙΒ' ἀποστο-
λικὸς ἐπισκέπτης ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει μέχρι Ζακύν-
θου καὶ Κεφαλληνίας συμπεριλαμβανομένης, ὡς δηλοῖ
ἢ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς ἐνταῦθα ἀρχιεπισκοπῆς ἀποκει-
μένην παπικὴν, ἐπὶ διθεύρας, βούλλα. Τὴν ἀνατεθεῖσαν
αὐτῷ ἐντολὴν τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Κυ-
κλάδων ἐξετέλεσε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1700 καὶ ὑπέβαλε
τῷ ἐν Ρώμῃ ἱερῷ Συνεδρίῳ τὰς περὶ αὐτῶν ἐκθέσεις
του. Ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα προεδιέβασθη (17 Φε-
βρουαρίου 1701), ὑπὸ τοῦ Πάπα Κλήμεντος τοῦ ΙΒ'
εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Παροναξίας ἀνατεθείσης αὐτῷ
συγχρόνως καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἐπισκοπῆς Μή-